

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
PERE TORRADES, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL PLA PRESIDENCIAL EN DUBTE:
INJECCIÓ O PEGAT?**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ
Zona gai

ZP, frivolitat devastadora

Aquest dimarts el president ZP ha dit que el deteriorament del sistema financer espanyol és gravíssim i que el seu pla de rescat no podia esperar. Fa dues setmanes teníem el sistema financer més sòlid i més solvent del món (ZP *dixit* a Nova York), però ara resulta que necessita ajuts, avals i compres d'actius financers per valor del 15% del PIB espanyol. En ser preguntat pels actius bancaris que serien comprats als grans bancs, el president ZP va dir que serien només "actius financers d'alta solvència". ¿S'està referint el president ZP a les cèdules hipotecàries dels bancs, avui de dubtosa liquiditat ja que ningú no les vol comprar a la resta del món?

AVIAT EL PLA DE ZP ES DEBATRÀ AL CONGRÉS de Diputats i veurem que estem a anys llum dels tan criticats Estats Units: allà no hi ha la disciplina de partit i per això congressistes dels dos grans partits no van aprovar el primer pla de rescat del govern, per manca de transparència i de contrapartides. I allà bons economistes disposen de tribunes als diaris des de les quals influeixen directament en el debat polític: el recent premi Nobel d'economia Paul Krugman, que des de fa mesos demanava la intervenció del govern per frenar la crisi financera, va escriure el 22 de setembre el seu impactant article *Cash for trash* (literalment *Diners per a escombraries*) a *The New York Times* i va contribuir així a la derrota parlamentària del primer pla Paulson, basat només en la compra a la banca d'actius *subprime* de difícil valoració.

¿SERVIRÀ EL PLA DE ZP PER MILLORAR la liquiditat de l'economia real, facilitant crèdits a empreses i famílies solvents? Els imports posats sobre la taula (30.000 milions d'euros dividides passat i aquest dilluns 100.000 milions) coincideixen curiosament amb els imports dels venciments del deute exterior de la banca espanyola el 2008 i el 2009, respectivament. ZP no només no ha parlat del pla de rescat amb l'oposició, sembla que ni tan sols l'ha consultat amb el ministre Solbes: aquest dimarts ZP anunciava també la possible entrada de l'Estat en el capital de bancs "intoxicats" (a imitació de Gordon Brown), possibilitat negada per Solbes tan sols 24 hores abans. El cert és que en els darrers mesos les injeccions de liquiditat del Banc Central Europeu a bancs i caixes no han arribat a empreses i famílies, ja que les entitats financeres les han atresorades. I, al mateix temps, camuflats entre els milers de folis dels pressupostos generals de l'Estat, l'Institut de Crèdit Oficial preveu atorgar crèdits fins a 12.500 milions: la comptabilitat pública creativa permet als crèdits de l'ICO no figurar com a despesa i, per tant, no fan créixer el dèficit públic de l'Estat.

EL MODEL XINÈS SEMBLA QUE S'HA IMPOSAT en els plans de rescat a tot el món occidental: capitalisme productiu, però socialisme financer i bancari. Al món anglosaxó els filtres democràtics parlamentaris tenen moltes dècades d'experiència en el control efectiu i exhaustiu dels governs. En el cas espanyol, però, per déficits de transparència democràtica, el pla que ara ha improvisat ZP podria ser utilitzat per algun empresari dels que

LLUÍSA JOVER

“Malgrat la propaganda dominant, avui Madrid no és aliena a la decadència europea i moltes empreses importants s'escapen del capital espanyol (Endesa, Iberia, Tabacalera, aviat possiblement Repsol)”

fan negoci al caliu del pressupost. ¿Serviran aquests diners, per exemple, per aturar la fallida de la constructora Sacyr? Amb un deute de 19.000 milions, generat en bona part per poder comprar el 20% de Repsol a 25 € per acció (ahir Repsol va tancar a 16,4 €), el deute de Sacyr seria molt probablement executat, i ben aviat, per uns bancs mancats de liquiditat si no hi hagués el pla de rescat de ZP.

LA FRIVOLITAT INCONSCIENT DEL PRESIDENT ZP deixarà efectes devastadors, i no parlo només de l'Estatut: amb la llei de dependència, ZP ha generat unes expectatives de despesa pública per a àmplies capes socials que possiblement cap Estat

europeu al segle XXI no podrà pagar. Malgrat la propaganda dominant, avui Madrid no és aliena a la decadència europea i moltes empreses importants s'escapen del capital espanyol (Endesa, Iberia, Tabacalera, aviat possiblement Repsol) o senzillament fan fallida, Martinsa-Fadessa (i aviat Sacyr?, ahir l'acció valia 8,6 € i fa 18 mesos 56 €). Avui la British Airways que ha absorbit Iberia es planteja situar la seu social a Luxemburg, i si Repsol és comprada, el domicili fiscal també anirà a un altre país amb menys pressió fiscal. Com pensa ZP que es pagaran en el futur, no ja les prestacions de dependència, sinó les pensions de jubilació? ZP hauria d'estar demanant als ciutadans sang, suor i llàgrimes (avui més i millor treball), explicant-los en quin món estem vivint, i no aparèixer només com un messiàs disposat a augmentar la despesa pública com a solució a tots els mals.

EN AQUEST TREPIDANT MÓN GLOBAL la densa xarxa industrial catalana que encara aguanta, l'entramat de petites i mitjanes empreses catalanes ben gestionades, amb una gran vocació internacional i que no fan soroll, pot ser un coixí més sòlid i que faci més suportable a Catalunya la crisi econòmica que sembla que advé. Un conegut em deia fa poc: "És curiós, però el vell model de capitalisme renà, encara vigent en moltes parts d'Alemanya i en aparença tan paternalista, podria tornar a ser més vigent que mai".

Isabel
Olesti

Esriptora

Podria semblar un paradís, una de les cales pseudoverges que encara es poden trobar a Menorca. Però no, aquesta és entre Sitges i Vilanova i hi passa el tren cada cinc minuts i el soroll és enervant, encara que potser no el senten. La platja de l'Home Mort és una caleta enfonsada entre el rocam del Garraf, una petita meravella que havia vist centenars de vegades dalt del tren, fent el trajecte Barcelona-Reus. Des de la finestreta sempre veia uns quants culs molt ben fets prenent el sol, perquè heu de saber que allò és zona restringida a gais, així ho assenyalen les pintades que hi ha per les roques i, no cal dir, la bandera multicolor – la de l'arc de Sant Martí, símbol gai – que hi ha al sostre del xiringuito de la platja. Hi vam passar diumenge amb la família, carregats amb motxilles, gorres i xiruques, i la colla que prenia el sol, a baix, ens van mirar com si vinguéssim de la Lluna. L'aigua era d'un blau turquesa increïble i els meus fills, que poques vegades havien vist un color semblant, em van dir que per què no podíem baixar a banyar-nos amb tots aquells homes nuets. No sé si van entendre l'explicació, però jo em vaig quedar amb les ganes de prendre el sol en una gandula i banyar-me. Però, qui gosava baixar a la platja i destorbar la pau d'aquell bé de Déu de narcisos? I per què no?, vaig pensar. M'inventaré una zona restringida, la de les dones amb criatures, o la de les dones que volen banyar-se en boles en un mar tan turquesa com aquell. Jo no miraria malament ningú: tothom hi està convidat, a la meua zona.